

ENYOR

Francina Sastre Rosselló

**Obra guanyadora del
II Premi *Contesporles* de narrativa breu
2015**

Record que a tu no t'agradava gens ni mica escriure i que sempre em feies befa. Deies que perdia el cordam darrera el significat de les paraules, les frases que no estaven ben construïdes o els textos que, millor o pitjor, elaborava amb la cura d'un orfebre.

Fa molta d'estona que no escric, però ara ho faré perquè em ve de gust, perquè ja és ben hora de contar-te el que jo vull:

Vull recobrar l'amic.

Fou el que més em dolgué perdre: l'amistat. Vull que ens poguem trobar qualsevol dia, a qualsevol hora, a qualsevol lloc sense haver de sentir-nos malament perquè estam traint algú. Vull poder xerrar i xerrar. No vull haver de mentir a ningú per quedar amb tu i passar un parell d'hores davant una tassa de cafè. Vull que siguem sincers, que parlem de tot, que riguem, que ens contem com ens ha anat...

Des de la confiança i la sinceritat.

No vull espifiar-la confonent les coses. Els sentiments han d'estar clars. La confiança i la complicitat que teníem em duen a voler recuperar l'amistat i gaudir-la amb tranquil·litat. Ara necessito aquesta confiança, aquesta complicitat... les beneïtures que tant ens feien riure, la sinceritat, les converses, els punts de vista... Tot allò que teníem i que perdérem durant tant de temps, tants i tants d'anys... Vull ser molt prudent, que tot estigui molt clar per no tornar-ho a perdre.

No vull mesclar les coses.

Podem quedar qualsevol dia, a qualsevol hora a qualsevol lloc per parlar tranquil·lament bevent una copa de vi bo.

Sense pressions...

Vull gaudir de retrobar una de les persones importants de la meua vida sense haver de sentir-me malament.

Sense tensions, sense enganys, sense presses, sense pors....

Demano massa?

Érem molt joves i tot ens feia gràcia... te'n recordes? Ens en rèiem del sant i de la festa...

I érem tan feliços!

Quan estàvem plegats el temps no comptava, no era important. Passava... volava, diria jo.

Érem un parell de criatures...

I ens fèiem tanta de gràcia!

Me'n recordo d'aquella vegada que, havent menjat un pastís, vas rentar-te la cara amb l'aigua d'un bassiot i, quan vas adonar-te'n de la meua sorpresa em feres una ganyota... i riguérem.

Sempre rèiem!

Fèiem enveja, érem l'un per l'altra: el mateix sentit de l'humor, la mateixa energia, la complicitat que feia que jo comencés a parlar i tu m'acabessis la

frase per dir exactament el mateix que hauria dit jo, gairebé de la mateixa manera i amb les mateixes paraules...

Tot era més fàcil, més fluid.

Se'm posaven tots els pèls de punta cada vegada que et tenia a prop, quan em miraves el cor s'accelerava i em sentia plena, completa... feliç.

Treies el millor de mi.

Amb tu jo era més bona.

Quanta de gent coneixes que tengui aquesta sort? N'has trobada molta en els anys que fa que no sé res de tu?

Però no ens vam atrevir, no volguérem deixar-ho tot i partir. Ho posàrem a una balança i pesaren més els anys que feia que n'estimàvem uns altres.

Maleïda por!

Covards!

Miro enrere i no em pareix ver!

Ha passat molt de temps, gairebé mitja vida... i l'he viscuda bé. Intensament. N'estic contenta.

En algun lloc he llegit que no es tracta de tenir, sinó de ser. Que la felicitat no és tenir allò que un vol, sinó voler allò que un té. I jo ho vull, el que tenc, i m'agrada el que som: una dona madura plena de contradiccions, de virtuts i de defectes, que s'estima prou, que s'accepta molt bé a si mateixa, encara que sàpiga que hi ha molta de feina per fer...

No m'ha anat malament, però hi ha alguna cosa que coixeja!

I a tu? Com t'ha anat a tu? Has sigut feliç? Has trobat el camí?

Em moro de ganes de saber-ho, de parlar-ne, d'abraçar-te tants d'anys després...

Tot això és el que t'hauria hagut d'escriure, o de dir, o de fer saber d'alguna manera. Hauríem d'haver reprès la relació només per la satisfacció que ens donava parlar plegats, baldament només hagués estat per això.

Tant se val!

–I tu...el coneixies, al Manel? –em demana amb sorna la botiguera–. Diuen que la seva moto es va estavellar per l'autopista i ell morí a l'acte.

La veu cridanera em transporta de sobte a la realitat i em fa palès tot el que ja no podré dir, ni escriure, ni fer saber mai; tot el que em courà per sempre més al cor, tot el que jo he perdut en l'accident d'un altre.

Som egoista?

Tot s'acaramulla de cop al cap, al cor. Els ulls m'espurnegen; les cames, tremoloses, fugen del meu control...

Faig el cor fort i amb un fil de veu contesto:

–Sí, ho he sentit a dir.